22/10/2020

Τι θα έκανε ο μακαριστός Χριστόδουλος στην πανδημία

/ Επικαιρότητα

Ομιλία με θέμα: «*Ο δούλος των δούλων του Θεού, ο Χριστόδουλος*» πραγματοποίησε ο Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Κατερίνας, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, χθες Τετάρτη 21 Οκτωβρίου, που η εκκλησία μας τίμησε την ανακομιδή των λειψάνων του Οσίου Χριστοδούλου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία ήταν μία **κατάθεση ψυχής**, αφού ήταν αφιερωμένη στην προσωπικότητα του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κυρού Χριστοδούλου,

του οποίου ο π. Διονύσιος υπήρξε στενός συνεργάτης ήδη από τον Βόλο, αλλά και τα πρώτα 3 χρόνια της αρχιεπισκοπικής του αναδείξεως.

Όπως μάλιστα σημείωσε, συγκατοικούσαν στο οίκημα της Αρχιεπισκοπής και ως εκ τούτου, υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας του γεγονότος, ότι το ωράριο τους ξεκινούσε κάθε ημέρα στις 6 το πρωί, για να ολοκληρωθεί στις 3 τα ξημερώματα.

«*Εργαζόταν νυχθημερόν για την δόξα του Θεού, την εύκλεια της Εκκλησίας και για να υπηρετεί με περισσή φροντίδα όλους. Ότι έκανε δεν ήταν για την προσωπική του προβολή και ανάδειξη. Άλλωστε, τι ανώτερο να γίνει; Από τα επίγεια αξιώματα είχε φθάσει στο πιο υψηλό και τελευταίο, έγινε Αρχιεπίσκοπος.*

Και του άρεσε αυτό, όχι για να καμαρώνει στον θρόνο, αλλά για να κάνει χειροπιαστά τα όνειρα, τα σχέδια, τα προγράμματα, τους οραματισμούς, όσα άξια είχε στην καρδιά του για την Εκκλησία της Ελλάδος που τόσο αγάπησε».

Λάτρευε τόσο πολύ τον Χριστό, συνέχισε ο π. Διονύσιος, **και αγαπούσε τόσο πολύ την Ελλάδα, που ούτε όταν βρισκόταν στο Μαϊάμι για την αντιμετώπιση της ασθένειας του, δεν μπορούσε να μείνει, γιατί τον «έτρωγε» η νοσταλγία της πατρίδας**.

Με τα έργα του έβλεπε προς τα άνω. Σκοπός, στόχος και νόημα της ζωής του, ήταν η κοινωνία των αγίων στον παράδεισο. Λιμοκτονούσε, όπως είπε χαρακτηριστικά, από πείνα και δίψα, για να μην χάσει αλλά για να γευθεί τον παράδεισο. Και δεν ήθελε να πάει μόνος, αλλά να μην στερηθεί κανείς την αιώνια ζωή.

Γι’ αυτό δεν τον ένοιαζε να εργάζεται για επίδειξη, αλλά είχε διάθεση αγωνιστική για ανάδειξη της Εκκλησίας της Ελλάδος και των Ελλήνων. Δεν κοπιούσε για να φτιάξει την εικόνα του, αλλά για να διακονήσει την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο.

«***Ο χαρακτήρας του ήταν γνήσιος, αληθινός. Τόσο αληθινός που δεν φοβόταν να δείξει ποιος ήταν, ακόμα κι όταν έκανε λάθη. Και έκανε λάθη, γιατί ήταν άνθρωπος. Κι όπου υπάρχει το πεπερασμένο ανθρώπινο στοιχείο, πάντοτε αναφύονται και πάθη, και λάθη.***

Και έκανε λάθη, όπως στο θέμα της υποδοχής του Πάπα, στο να επιτρέψει να τον πλησιάσουν άνθρωποι που δεν έπρεπε, στο γεγονός ότι είχε μια παιδική αφέλεια, που εύκολα μπορούσε κάποιος κακομήχανος να τον εξαπατήσει, και στην υπερέκθεση στην τηλοψία, η οποία είχε σκοπό να τον απαξιώσει».

Ο Χριστόδουλος δεν ήταν απροστάτευτος, τόνισε ο π. Διονύσιος. Τον σκέπαζε η χάρις του Ιησού Χριστού, τον φρουρούσε η στρατεία των πλειοψηφούντων

Ελλήνων, τον δυνάμωνε η αγάπη των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, απανταχού της γης, τον στήριζε η απλότητα του και η ταπείνωση.

Είχε ταπεινό φρόνημα, γιατί γνώριζε τις αμαρτίες του, τις ελλείψεις του, τα λάθη του και ζητούσε συγγνώμη και μετάνιωνε και κυρίως συγχωρούσε.

Και όπως παρατήρησε στη συνέχεια, είναι δύσκολο να εννοήσεις έναν άνθρωπο, ο οποίος είναι συνεχώς στο προσκήνιο, αγαπιέται διαρκώς, είναι χρυσοστολισμένος από βαρύτιμα άμφια, να είναι ταπεινός. Γιατί εδώ έχει πραγμάτωση η ταπείνωση και η απλότητα. Να τα έχει όλα αυτά, αλλά να μην τον εξουσιάζουν.

Να μπορεί να τα απολαμβάνει όλα αυτά, αλλά ο νους, η σκέψη, η ψυχή, το είναι του, να μην ξεχνά ούτε ποιος είναι, ούτε που πηγαίνει, ούτε από που προέρχεται, ούτε που οδεύει. Και ο Χριστόδουλος είχε επίγνωση όλων αυτών.

«Δεν ήθελε σπατάλες, εκτιμούσε την λιτή ζωή. Όταν ήρθε στην Αθήνα δεν είχε στολές της προκοπής, να βάλει στις πρώτες του θείες Λειτουργίες και δανείζονταν ιερά άμφια. Και στη συνέχεια, μοναστήρια και Μητροπόλεις που επισκέπτονταν, φρόντιζαν να του δωρίζουν άμφια.

Η αλήθεια είναι ότι ο Χριστόδουλος είχε πολλά πράγματα στην κατοχή του. Θυμούνται όλοι τις ουρές των χιλιάδων ανθρώπων που τον επισκέπτονταν στην Αρχιεπισκοπή στην εορτή του, που όλοι του έφερναν δώρα. Ότι αποκτά ένας Αρχιεπίσκοπος, δεν είναι για εκείνον. Είναι απόδειξη της αγάπης του ποιμνίου στην Εκκλησία και μένουν στην Εκκλησία για τον επόμενο Αρχιεπίσκοπο».

Γνήσιος θεματοφύλακας της εκκλησιαστικής και εθνικής παρακαταθήκης, συνδύαζε άριστα την εθνική δράση με την κοινωνική ευαισθησία και την ποιμαντική. Όλα αυτά, σε ένα αρμονικό δίαυλο επικοινωνίας με Θεό και άνθρωπο*.*

Ιδίως με τη νεότητα. Πρόσεχε τα πάντα στα παιδιά, γιατί τα είχε στο κέντρο της καρδιάς του. Γι' αυτό και ήταν ο καλύτερος φίλος των νέων. Δεν ήταν επαγγελματικός φίλος, δεν χρησιμοποιούσε τη φιλία, ως είδος επαγγελματικής συναναστροφής.

Ο Χριστόδουλος συνέτρεχε στις ανάγκες των παιδιών. Και τα παιδιά παρέμειναν φίλοι του, μέχρι τέλους. Γι' αυτό δεν αισθάνθηκε μόνος, όταν όλοι οι άλλοι τον εγκατέλειψαν και τον πρόδωσαν. Μπορούσε να είναι φίλος γνήσιος, γιατί ήταν φίλος Χριστού και φίλος των φίλων του Θεού.

Ράπιζε την αδικία, χαστούκιζε το χουζούρι των απογόνων, μιλώντας για τα κλέη των προγόνων. Χαστούκιζε και τους εχθρούς για να τους κάνει φίλους.

«***Τη φετινή χρονιά, με την επιδημία, και όχι πανδημία, του κορωνοϊού, πως να μην αναφωνήσουμε «Πού είσαι, Χριστόδουλε;». Ο Χριστόδουλος μας δεν θα επέτρεπε να κλείσουν οι Εκκλησίες μας και να σιγήσουν τα θυσιαστήρια.***

Και τις Εκκλησίες θα κρατούσε ανοιχτές και τα θυσιαστήρια θα εξέπεμπαν την χάρη των αγίων μυστηρίων. Αλλά και θα έβρισκε τρόπους να ληφθούν παράλληλα, τα κατάλληλα μέτρα. Θα είχε και προτάσεις και αντιδράσεις και αντιστάσεις. Δεν θα επέτρεπε την εμφύλια σύρραξη μεταξύ πιστών κληρικών και λαϊκών και σε ριψάσπιδες και επιλήσμονες και προδότες».

Δεν θα επέτρεπε, συνέχισε ο π. Διονύσιος, οι εγκύκλιοι της Ιεράς Συνόδου, να μην έχουν ούτε μια κουβέντα θεολογικού περιεχομένου, ουσιώδους πρακτικού λόγου του Θεού και των αγίων Πατέρων, για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Παρά να υπάρχουν εκεί μόνο απολογίες και ψόγοι. Θα είχε φωνή η Εκκλησία και όχι αφωνία και υποταγή άνευ όρων και μαχών.

Δεν θα επέτρεπε ο Χριστόδουλος να περάσει «στα ψιλά», το μέγα θαύμα της θείας Κοινωνίας, που από την στιγμή που άνοιξαν οι Εκκλησίες μας, το πρώτο τρίμηνο, τα κρούσματα και οι θάνατοι σχεδόν εκμηδενίστηκαν. Δεν θα επέτρεπε στον καθένα να καταπατά το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, χωρίς αντίδραση από την κεφαλή της Εκκλησίας.

Ως γνήσιος θεματοφύλακας κάθε θρησκευτικής και εθνικής παρακαταθήκης, ως μπροστάρης και όχι ως ουραγός, ως Προκαθήμενος, θα γινόταν μπροστάρης κλήρου και λαού, ελεγκτής των απίστων κληρικών και λαϊκών ή των φανατικών που οργίασαν αυτήν την περίοδο. Θα ένωνε τους πιστούς σε μια γροθιά και σε ένα χέρι συμφιλιώσεως.

Και ακόμη συμπλήρωσε:

«***Δεν θα επέτρεπε την αναβολή της Ιεραρχίας, Ακόμη, δεν θα επέτρεπε να συνωστίζονται κατά χιλιάδες σε συγκεντρώσεις και η Κυβέρνηση να σιωπά και να δείχνει την αγριότητα της και να εξαντλεί την σκληρότητα της, στους πιστούς και τις λιτανείες. Αυτήν την υποτίμηση και αυτήν την αδικία, δεν θα την ανεχόταν ο Χριστόδουλος.***

Θα κάνουμε τα πάντα, για να ακούμε την φωνή της αγάπης σου».

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: